

Arrest

nr. 143 816 van 22 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 januari 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op het arrest van de Raad van State van 3 november 2014 met nr. 229.005 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 106 338 van 4 juli 2013 vernietigd wordt.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. OP DE BEECK, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat J. DEMUYNCK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, dienen op 31 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 10 januari 2013 geeft de arts-adviseur zijn advies en evaluatie van het standaard medisch getuigschrift.

Op 16 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 31.10.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

1. Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 10.01.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20

december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § 86; EHRM, 2 mei 1997, *D. t. Verenigd Koninkrijk*, §§ 58-59; EHRM, *Decision*, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, *Decision*, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Op het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar bijlagen dd 11.07.2012, 28.06.2012, 30.05.2012, 15.03.2012, 20.10.2011, 21.09.2011, 25.02.2011, 14.04.2010, 04.03.2010, . Deze bijlagen kunnen echter niet mee in overweging worden genomen overeenkomstig art 9ter §1, 4e lid, aangezien deze bijlagen ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag.

2. Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter standaard medische getuigschriften over gedateerd op 23.11.2010 en 04.07.2012. De aanvraag werd echter ingediend op 31.10.2012, dus na de invoegintreding op 16.02.2012 van de wet van 08.01.2012, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art 9ter §1,4e lid en art 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaard medisch getuigschrift ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen. (...).”

Op 16 januari 2013 worden ten opzichte van verzoekers tevens bevelen genomen om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet, zoals dit gold op het ogenblik van het opvragen en indienen van de synthesememorie in deze zaak, luidde als volgt:

“De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

– 39/71;

– [...];

– 39/73 1(,§ 1)1;

– 39/73-1;

– 39/74;

– 39/75;

– 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;

– 39/77, § 1, derde lid.

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesemorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesemorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesemorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesesemorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesesemorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

In het vernietigde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 106 338 van 4 juli 2013 werd vastgesteld dat geen wetsconforme synthesesemorie werd ingediend omdat de verzoekende partijen integraal de middelen uit het verzoekschrift hernemen en ze niet samenvatten zoals voorzien in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet. Tevens wordt opgemerkt dat de verzoekende partijen eveneens antwoorden op het verweer in de nota met opmerkingen, maar dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de middelen niet worden samengevat maar enkel herhaald.

In het arrest van de Raad van State nr. 229.005 van 3 november 2014, dat dit arrest vernietigt, wordt gesteld dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesesemorie. De Raad van State verduidelijkt dat, als een verzoeker wel degelijk wenst te repliceren op de nota van de verwerende partij, hij een synthesesemorie kan indienen en daarin zijn middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien hij zijn middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt een verzoeker tegemoet aan de bekommernis om hem toe te laten te repliceren op het verweer tegen de middelen die hij wel wenst aan te houden zodat hij de middelen samenvat.

De Raad van State vervolgt dat uit de synthesesemorie in deze zaak blijkt dat de herhaling van de middelen wordt aangevuld met een repliek op de nota. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in het vernietigde arrest evenwel vastgesteld dat het feit dat de verzoekende partijen tevens antwoorden op het verweer in de nota met opmerkingen, geen afbreuk doet aan de vaststelling betreffende het integraal hernemen van de middelen, en dat de synthesesemorie daarom niet voldoet aan de wettelijke definitie van dit begrip uit artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet. De Raad van State oordeelt dat dit besluit van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen strijdig is met artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

In andere arresten van de Raad van State, onder meer uit het arrest nr. 228.975 van 30 oktober 2014, verduidelijkt de Raad van State dat het aan de feitenrechter toekomt om te oordelen of een bepaalde memorie, waarin de middelen integraal worden herhaald, voldoende is aangevuld om als een werkelijke repliek op de nota te worden beschouwd.

Bijgevolg dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nu te onderzoeken of de in de synthesesemorie weergegeven repliek op de nota kan beschouwd worden als een werkelijke repliek op de nota. Dit is een feitenkwestie die geval per geval dient te worden bekeken.

2.2. *In casu* bevat de synthesesemorie van de verzoekende partijen, wat het eerste middel betreft, een letterlijke herhaling van het eerste middel uit het verzoekschrift. Daarnaast worden twee zinnen toegevoegd, met name:

“In haar verweernota geeft verwerende partij geen enkele plausibele rechtvaardiging van dit gegeven. Verzoekers blijven zitten met de vaststelling dat een deel van de door hen bijgebrachte informatie over verzoeksters ziekte ten onrechte werd genegeerd, zodat de bestreden beslissing per definitie een foutieve beoordeling van de situatie uitmaakt.”

Uit het eerste middel van de verzoekende partijen in het verzoekschrift blijkt dat zij onder meer kritiek uiten op het feit dat geen rekening gehouden werd met de bijlagen bij het standaard medisch getuigschrift omdat deze bijlagen ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag en daarom overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet niet mee in overweging mogen worden genomen.

De opmerking van de verzoekende partijen in de synthesememorie, als reactie op de nota, betreft het feit dat de verwerende partij hier niet op antwoordt in de nota en dat de verzoekende partijen dus blijven zitten met de vaststelling dat een deel van de door hen bijgebrachte informatie werd genegeerd.

De vaststelling van de verzoekende partijen dat in de nota niet werd geantwoord op bepaalde argumenten en dat zij bijgevolg nog steeds geen antwoord hebben op dit element van het middel, kan niet beschouwd worden als een volwaardige, werkelijke repliek op de nota, evenmin als een samenvatting van het middel.

Deze twee zinnen bevatten dus geen werkelijke repliek op de nota. De opmerking van de verzoekende partijen ter zitting dat de synthesememorie een antwoord op de nota bevat, doet hieraan geen afbreuk, omdat na het onderzoek hierboven werd vastgesteld dat dit antwoord niet beschouwd kan worden als een volwaardige, werkelijke repliek op de nota.

2.3. *In casu* bevat de synthesememorie van de verzoekende partijen, wat het tweede middel betreft, een letterlijke herhaling van het tweede middel uit het verzoekschrift. Daarnaast wordt een zin toegevoegd, met name:

“In haar repliekmemorie wordt opnieuw zonder meer gesteld door verwerende partij dat de andere attesten meer dan drie maanden oud waren “en dan ook terecht niet in aanmerking werden genomen”, zonder enige duiding en zonder te antwoorden op de stellingname van verzoekers.”

In het tweede middel hadden de verzoekende partijen in het verzoekschrift aangevoerd dat er een standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd dat wel dateert van ten hoogste drie maanden voor het indienen van de aanvraag, de overige oudere attesten hebben een informatieve waarde en dit kan niet tot de onontvankelijkheid van de gehele aanvraag leiden.

De opmerking van de verzoekende partijen in de synthesememorie, als reactie op de nota, dat de verwerende partij zonder meer opnieuw stelt dat de andere attesten meer dan drie maanden oud waren en dan ook terecht niet in aanmerking werden genomen, zonder dat verder wordt geantwoord op de stellingname van verzoekers in het verzoekschrift, kan niet beschouwd worden als een volwaardige, werkelijke repliek op de nota. De verzoekende partijen zeggen hiermee immers enkel dat de verwerende partij geen antwoord geeft op wat zij in het middel hebben aangevoerd.

Deze zin bevat dus geen werkelijke repliek op de nota en vormt evenmin een samenvatting van het middel. De opmerking van de verzoekende partijen ter zitting dat de synthesememorie een antwoord op de nota bevat, doet hieraan geen afbreuk, omdat na het onderzoek hierboven werd vastgesteld dat dit antwoord niet beschouwd kan worden als een volwaardige, werkelijke repliek op de nota.

2.4. De verzoekende partijen hebben geen wetsconforme synthesememorie ingediend. Bijgevolg dient het beroep te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET